

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Janem Passerem v právní věci žalobce: **HUSKY CZ s.r.o.**, se sídlem Huťská 2985/5, Praha 4, zastoupeného Mgr. Daliborem Franzem, advokátem se sídlem Na Kozačce 1289/7, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2011, čj. ÚOHS-R84/2009/HS-1260/2011/310/KPo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2012, čj. 62 Af 24/2011 - 159, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) rozhodnutím ze dne 11. 5. 2009, čj. ÚOHS-S076/2008/KD-5304/2009/820, uložil žalobci pokutu ve výši 2 316 000 Kč za porušení zákazu uvedeného v § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Žalobce se správního deliktu dopustil tím, že uzavřel a plnil zakázané dohody o přímém určení cen pro další prodej, které mohly vést k narušení hospodářské soutěže na trhu velkoobchodní distribuce zboží pro outdoorové vybavení. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 28. 1. 2011, čj. ÚOHS-R84/2009/HS-1260/2011/310/KPo zamítl podaný rozklad a potvrdil napadené rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 4. 2012, čj. 62 Af 24/2011 – 159, zamítl žalobu. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné, a žalovaný se nedopustil nezákonnosti ani při hmotněprávním posouzení žalobcovy jednání. Řízení před žalovaným nemělo vady, jež by mohly vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud neshledal žalobcovy námitky důvodnými, a nezjistil žádnou skutečnost, jež by vyvolávala nutnost zrušit napadené rozhodnutí.

[3] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V odůvodnění své žádosti poukázal na to, že při činnosti, kterou vykonává,

dochází sezónně k poklesu tržeb a zvýšení výdajů. Pokuta, kterou mu uložil Úřad, pro něj znamená hrozbu vážné a nenahraditelné újmy. V případě, že by vyčerpal svoje finanční prostředky na úhradu pokuty, mohlo by dojít k situaci, kdy by nebyl schopen uhradit svoje závazky vůči dodavatelům. Ti by mu pak nemuseli dodat zboží vůbec, anebo by mu nedodali dokumenty potřebné k proclení zboží. To by vedlo k pokutám za skladování zboží v celním skladu nebo přístavu. Tyto situace mohou způsobit platební neschopnost stěžovatele nebo vyústit v exekuční řízení proti němu. Stěžovatel rovněž upozornil na celkovou negativní ekonomickou situaci v hospodářství.

[4] Žalovaný podal k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozsáhlé vyjádření. Předně poukázal na to, že stěžovatel patrně nezaznamenal novelizaci § 73 odst. 2 s. ř. s. s účinností od 1. 1. 2012, a navrhl přiznání odkladného účinku dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2011. V odůvodnění návrhu totiž užíval pojmu „nenahraditelná újma“. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl návrh na přiznání odkladného účinku jako nedůvodný. Uvedl, že odkladný účinek neslouží k oddálení platby ani ke zpochybnění důvodnosti pokuty, a přiznává se jen ojediněle. Přiznání odkladného účinku by však v tomto případě bylo v rozporu s veřejným zájmem na ochraně hospodářské soutěže a se zájmem na potrestání delikventa. Pokud jde o újmu, jež by měla vzniknout stěžovateli, stěžovatel nekonkretizoval objem očekávaných dodávek zboží ani datum jejich splatnosti, čímž rezignoval v této části na svou důkazní povinnost. Mimoto uvedl, že k újmě na jeho straně pouze může dojít, a nikoliv, že k ní dojde. Stěžovatel tedy neprokázal existenci reálného nebezpečí vzniku újmy. Musel si být navíc vědom rozhodnutí Úřadu o uložení pokuty z roku 2009, jež potvrdil i předseda Úřadu. Měl tedy dostatek času na to, aby si vytvořil finanční rezervy. Stěžovatel navíc může k úhradě pokuty použít prostředky ze základního kapitálu společnosti, který činí 12 000 000 Kč, nebo může výpadek finančních prostředků pokrýt půjčkou anebo úvěrem. Pakliže stěžovatel argumentoval tíživou ekonomickou situací v hospodářství, tím spíše se měl chovat v souladu se zákonem, protože účelem trestu je zasáhnout sféru delikventa tak, aby byl odrazen od deliktního jednání. Žalovaný uzavřel, že stěžovatel nesplnil podmínky pro přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

[5] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých se zrušujícím rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu nepoměrně větší újmy musí jednak dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud

poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, čj. 8 As 65/2011 - 74).

[8] Uvedené požadavky stěžovatel v posuzovaném případě nenaplnil. V kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku, přičemž pouze obecně poukázal na to, že při výkonu jeho činnosti dochází sezónně k výkyvům v příjmech a výdajích, a úhrada pokuty by mohla vést k nepříznivé situaci v jeho podnikání. V závěru odkázal na špatnou ekonomickou situaci v hospodářství. Z uvedených skutečností a ani z důvodů kasační stížnosti však nelze pro stěžovatele dovodit hrozbu nepoměrně větší újmy, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám. Z tohoto důvodu není naplněna jedna ze dvou kumulativních podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. a zdejší soud se proto již nezabýval druhou podmínkou.

[9] S odkazem na shora uvedené důvody nepřiznal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud uzavírá, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj nikterak předjímat rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. září 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu